

Jriemmieje Jesjiechtsens

in 't Kirchröadsj plat

XXL

Jriemmieje Jesjiechtsens

in 't Kirchröadsj plat

XXL

Kueb en Wielie Grimm

Sjrievere: Kueb en Wielie Grimm

In 't plat uvverzatse durch d'r Martin Krewinkel

© 2025. Iech wil ja nit oes de huegde doeë, evvel nuus va wat hei dri
sjteet darf me oane bewilliejoeng wie dan óch jebroeches oane 't
tsevuur jevelles ansjtendieg tse vroage.

Vuur mie allerleefste klingkink

BRIANNE

Wat sjteet dri?

1	Vuurwoad	5
2	Roeëdkepsje	9
3	D'r frosjkönnek	15
4	Breursje en Sjwestersje	21
5	Rapoenzel	29
6	De Brieëmer sjtadsmoeziekante	36
7	D'r wóngerieje sjpieëlman	41
8	D'r wólf en de zivve jeetsjer	45
9	't Jezöks	50
10	D'r träue Joeëhan	53
11	D'r patenónk	63
12	Vrauw Holle	66
13	Vrauw Jertroed	71
14	De drei mensjer in d'r beusj	73
15	Van 't muus-je, 't vuejelsje en de broadwoeësj	80
16	D'r mond	83
17	Sesam, jank óp!	87
18	De bijekönnejin	91
19	Kling Duumsje	94
20	De jode jaos	101

21	D'r duvel mit de drei jode hoare	107
22	De tswerje	115
23	Deurerues-je.....	118
24	Sjneiwies-je	123
25	't Meëdsje oane heng.....	138
26	D'r auwe Sultan	147
27	De drei sjpraoche	152
28	D'r Hans en 't Jritta.....	156
29	Dusj-je dek diech, eëzelsje sjtrek diech.....	167
30	Sjneiwies-je en Roeëzeroeëd	181
31	D'r Jode Voeëjel	189
32	Zivve in inne sjlaag	199
33	De tswai breur	208
34	De kapotjedanste sjöngsjer	225
35	Kónterbónkpels	231
36	D'r sjroeë	238
37	D'r foeks en 't peëd	239
38	De drie heelmesters	241
39	De drei voelieje	245
40	De zivve rave	246
41	Èsjewölks-je.....	250
42	D'r wólf en d'r foeks	258

43	Rómpelsjtilsjje	261
44	Van d'r visjer en zieng vrouw	266
45	D'r jode sjlussel	276
46	D'r zusse brij	277
47	De zes sjwane	278
48	Va wem zunt de bilder?.....	285

1 Vuurwoad

Weë is nit jroeës woeëde mit de meersjer va de breur Kueb en Wielie Grimm? Als kink woeëte ze ós vertsald vuur 't sjloffte joa of wen vier in d'r winkterdaag bij d'r kachel zose. Noen wie iech zelve opa bin van 't allerleefste klingkink van de janse welt, han iech de jesjiechts nog ins ópjezoeëd. Um ze óch noe werm wier tse vertselle. En wie kan me dat besser doeë es wie in ós eje Kirchröadsjer plat?

D'r Kueb (1785-1863) en d'r Wielie (1786-1859) woare de tswai äudste va zes kinger va d'r Philip en 't Dorothea Grimm. Ze zunt jeboare i Hanau a-jen zie. D'r Philip woar advokaat en wail deë jód verdenet koeëte zieng kinger d'r laudie losse fleute. Dat enderet ziech wie d'r pap i 1796 sjtórf. Vanaaf die tsiet moeët de famillieë bij-sjpringe en is 't mit dank an ing tant dat de jonge koeëte sjtoedere an 't Lyceum Fredericanum i Kassel. Doa woare de jonge de bedste va de janse klas. Va die sjoeël kunt óch hön intresse vandan vuur Aod- en Middelhoeëgduutsje lieteratoer.

D'r Wielie hat i 1816 aajevange als tsikreteer i de bieb va Kassel en i 1816 vanget doa óch d'r Kueb aa. I 1829 zunt ze i Kassel ópjehoeëd en tsem sjloes zunt ze tsereëtkómme an de Oenieversieteet va Berlin. In die sjtad zunt ze sjpieëder óch jesjtórve.

I hön leëve hant de breur vöal bucher jesjrève. Nit alling jidder vuur ziech, d'r Wielie 14 en d'r Kueb 21, evver óch

tsezame. Zoeë hant ze ach bucher tsezame jesjrève, woavan Die Kinder- und Hausmärchen 't mieëts bekankd is. I dat bóch zunt meersjer tse vinge wie Sjneiwies-je, Roeëdkepsje, D'r Wólf en de Zivve Jeetsjer, D'r Hans en 't Jritta en D'r Frosjkönnek. I 1806 zunt de jonge aajevange mit 't zammele va „Volkspoesie“, daomit dat al dat sjuns nit verlore zouw joa. I 1810 hauwe ze ing ieësjte oesveuroeng van ee bóch veëdieg, evver dat is hinger blève in 't kloëëster va Ölenberg, oane dat jet d'rmit jedoa woeëd. 't Zouw nog tswai joar doere ier 't bóch oesjejoave woeëd. De jebreuer hant verzoeëd ezoeë kót wie meuglieg bij de oersjprunglieje jesjiechtes tse blieve, zoeë wie ze in de auw tradietsiejoeën ummer vertsald zunt woeëde. Evver hei en doa hant ze va mieëdere jesjiechtens ing jemaad wail ze menete dat dat da besser passet.

Die Kinder- und Hausmärchen, ing verzammeloeng va 156 jesjiechtens en meersjer, koam oersjprunglieg oes i tswai dele, ee i 1912 en een i 1917. D'r Wielie hoeët evver nit óp mit dra tse wirke en tsem sjloes hant alles bijenee ach dele 't dageslit jezieë, 't letste i 1957 als "Ausgabe lestzter Hand". Dat is 't bóch wie vier 't hutserdaags nog kenne, mit 200 meersjer.

Wen me de versjiedene bucher, vanaaf 't Ölenberg-manuscript bis an de Ausgabe letzter Hand, mitee verjeliect, da ziet me dat d'r Wielie de tekste aajepasd hat an de moraal van de tsiet. Heë hat laider Joades alles droes jehoald wat mit seks en erotiek tse doeë hauw en doabei hat heë jet krislieje verwiezoenge d'rbij oesprakkezeerd. Óch

hat heë de jesjiehtens jet umjesjrève doomit dat ze passend woeëte vuur jeveulieje kingerzieëlsjer. De meersjer zunt waarsjainlieg óch doadurch tsemlieg sjwats-wies. 't Jieëft jód en sjeët, woabij jód ummer beloeënd weëd en sjeët ummer besjtroafd. En dat is ing berui-iegende jedanke vuur kinger. Doabij zient zie hön eje angs jesjpeield in de meersjer en dat hat alwerm ing helende wierkoeng óp de kinger. Dat mene jiddenfals jelierde nervedöktesj. Breuzeliezere hant mieë muite mit meersjer, wail die mene dat trotsdem nog tse vöal seks dri zitst en dat de sjwats-wies jedanke dat me jeluklieg weëd wen me riech is nit aa kinger wies jemaad darf weëde.

De meersjer va Grimm zunt i mieë wie 100 sjproache uvverzatse woeëde. In 't Hollendsj i 1820 en noen, uvver 200 joar sjpieëder, da endlieg óch in ós eje plat!

Iech han miech de muite jetruet ing kling verzammeloeng van de sjunste jesjiehtens van de breur Grimm tse uvverzetse in de sjunste sjproach die 't jieëft. Doabij is 't miech mieë wie oeëts ópjevalle dat de mieëtste meersjer jaroes nit, wie me zeët, "pedagogisch" jerechfertiegd zunt! 't Jeet uvver moad, doeëdsjlaag, mónstere en wie me uvver vrouwlu kalt dat is nog jet va jans lang jeleie. De allerklingste kinger zalle va mennieg meersje flaich zoejaar sjeët sjloffte. Zoeë weëd de heks oes D'r Hans en 't Jritta lebendieg verbrankd en de sjteefmam van 't Sjneiwies-je mós danse bis dat ze doeëd umvilt.

Iech jön uuch dat uur bei 't (vuur)leëze va dis jriemmieje
jesjiehtens jraad ezoeë vöal sjpas dra hat es wie iech ha
jehad bij 't uvverzetse d'rvan!

2 Roeëdkepsje

Doa joof 't oeëts e kling meëdsje dat wirklieg ezoeë freulieg, leef en adieg woar, dat nurjens inne tse vinge woar deë hem nit jeer hauw. Jidderinne zoog dat kink mit zieng lang blonde hoare en koarebloa oge eëve jeer. Evvel doa joof 't inne perzoeën in 't bezóngesj, deë 't kink i zie hats jesjlaose hauw en dat woar zieng oma. Va heur hauw 't meëdsje oeëts ing roeë zammete kap krèje en die vong 't kink ezoeë sjun dat 't die ummer draget. 't Doeret nit lang of alle lu in de jeënd neumete 't kink dan óch Roeëdkepsje.

Óp inne daag róffet zieng mam 't Roeëdkepsje bij ziech. "Kiek ins, kink", zaat ze. "Iech han hei e mengelsje mit jet lekkesj vuur de oma. Die ligkt krank i-jen bed en kunt de duur nit oes. Wils doe heur dat jevelles effe langsbringe? Da zal ze ziech vräue." In 't mengelsje hauw de mam jet obs jedoa, e sjtuk kóch en ing flesj Els, die deens moeët doeë als milletsien. "Loof waal e bis-je durch, doomit dat de milletsien nog sjun keul is wens te aakuns. Evvel don verzichtieg, dat miech die flesj nit oes 't mengelsje óppen eëd kapot vilt, da kriet de oom ing bejoafheet. En blief, wens te oes 't dörp kuns, sjun óp d'r sjprónk en jank nit kweer durch d'r beusj wa?!" "Joa, mam.", antwoadet 't Roeëdkepsje. "Iech kiek wal oes. Doe kens miech doch?" En zoeë jong 't kink óp wèg noa zieng kranke oma.

De oma woeënet e sjtuk boese 't dörp, hinger Sjevemet, in e huus-je in d'r Berebeusj. Wie 't kink e sjtuks-je durch d'r beusj sjpatseerd hauw, koam 't inne wólf teëje. 't Kink hauw zoeë deer nog noeëts jenzieë en hauw jing blasse anoeng wie

jevierlieg inne wólf wal nit is. “Jódde mörje, Roeëdkepsje”, zaat d’r wólf jans vrundlieg. “Jódde mörje, wólf”, antwoadet ’t meëdsje jód jemoeëd. “Woahin bis doe óp wèg, zoeë vrug in d’r mörje?”, vroaget d’r wólf. “En wat has te allenäu bij diech, doa verbórje ónger die sjutselsje?” “Iech jon noa mieng oma”, zaat ’t kink. “Die ligkt krank i-jen bed en iech num vuur heur jet lekkesj en milletsien mit”. “Woa woeënt dieng oma da?”, vroaget d’r wólf nuisjierieg. “Nog e sjtuks-je wier d’r beusj in”, antwoadet ’t meëdsje. “Nog hinger d’r sjaat en da verbij de drei eeche noa reëts. Doa sjteet heur huus-je”.

“Dat meëdsje is nog herlieg jónk en tsaart en zal besjtimd lekker mónge. Evvel wen iech ’t sjlauw aapak, kan iech ze flaich alletswai uberasje”, bedaat d’r wólf ziech. “Kiek ins um diech hin, kink”, zaat heë. “Hei sjtunt doch wóngerlieg sjun veldblomme. Wen iech diech wuur, zouw iech miech d’r doa jet va plukke en inne sjunne sjtroech d’rva maache. Da vräut de oma ziech.” Roeëdkepsje bedaat ziech dat ’t de mam versjpraoche hauw ziech tse tsauwe en durch tse lofe. Evvel óch dat ’t ja nog vrug woar en e paar blomme plukke zal nit ezoeë lang doere. En zoeë jong ’t kink van ’t pad aaf, wier d’r beusj in, um blomme tse plukke vuur inne sjunne sjtroech. De zon sjtroalet wóngerlieg sjun en werm durch de beum en de vuejel zónge allenäu hön eje lidsje. Óp zuk noa blomme, verjoos ’t meëdsje de tsiet en ónjemerkd lofet ’t ummer wier d’r beusj i.

Óngerwiels maachet d’r wólf ziech óp wèg noa ’t huus-je van de oma. Doa aakómme kloppet heë óp de duur. “Weë is doa?”, róffet de oma vanoes heur bed. “Iech bin ’t”, zaat d’r wólf mit ing verdrieënde sjtim, “Roeëdkepsje. En iech bring

uuch lekkesj mit en milletsien. Maach noe mar flot die duur óp!”.

“Dui mar óp de klink”, zaat de oma. “Da jeet de duur vazelver óp. Iech bin tse sjwaach um óp tse sjtoa”. D’r wólf duiet óp de klink en de duur jong óp. In inne sjprónk landet heë óp d’r puus bij de oma en ier dat die jód en waal durch hauw wat los woar, vros dat vieë heur óp. Mui van alle jeknauwel laat d’r wólf ziech i-jen bed um e eugs-je tsouw tse pitsje. Vuurhins evvel trók heë ziech ’t naatspuumsje van de oma aa, trók heur sjlofmutsj uvver zieng oere en maachet de jardienge tsouw, doomit dat ’t jód duuster woeët i-jen hoes.

Oas, wat loog die oma dat deer óp d’r maag...

Óngertusje hauw ’t Roeëdkepsje jenóg blomme jeploeëd en ’t hauw inne sjunne sjtroech jemaad wie ’t ziech bedaat dat ’t ja doch almieëlieg tsiet woeët dat ’t noa zieng oma moeët joa. Doa aakómme zoog ’t de vuurduur óp sjtoa. “Dat is komiesj”, bedaat ’t ziech. En wie ’t noa binne lofet, vol ’t ’m óp dat ’t wal erg duuster woar. Irgendwie vólt ’t in hoes e bies-je ónheemlieg aa. ’t Kink hauw al ins óp de oma jeróffe, evvel die joof jee antwoad. ’t Lofet wier noa ’t bed en óngerweëgs sjuvet ’t de jardienge an zie. Doe zoog ’t zieng oma ligke, de mutsj deep uvver d’r kop jetrókke en óp de ing of anger maneer zoog ze tsemlieg vreëm oes. “Dat mós ing komiesje krankheet zieë woa die las va hat”, daat ’t Roeëdkepsje in ziech zelve. Wie ’t kóttter bij koam, vroaget ’t sjtaunend:

“Oma! Wat has te jroeëse oere?!”

“Doomit kan iech diech besser hure”, kraachet ’t van ónger de mutsj.

„En wat has te jroeëse oge?!”

“Doamit kan iech diech besser zieë”, antwoadet d’r verkleide wólf, dem ’t wasser al oes d’r mónk aavong tse lofe wie heë ziech dat lekker hepsje ins va oave bis ónge besjnautset. „Noa die vrieë auw zal dat pupsje besjtimd sjmaache wie kóch!”, bedaat heë ziech.

“En wat has te jroeëse heng?”, sjtaunet ’t Roeëdkepsje wier.

“Doamit kan iech diech besser vaspakke”, zaat d’r wólf.

“En wie kuns te i jodsnaam an zoene jroeëse mónk??”

“Doamit kan iech diech ópvreë!!”

D’r wólf hauw die letste zin nog nit richtig oes-jesjpraoche of heë sjprong oes bed en mit inne hap sjloeket heë ’t erm kink noa binne.

Wie d’r wólf zoeë ziene maag koeëjelrónk vol vreëse hauw, koeët heë zieng oge nit mieë óphaode, laat ziech i bed en vool reëtsouw i sjlof. Heë sjnurket of wen heë beum an ’t zeëje woar. Jraad óp deë momang lofet boese d’r jeëjer langs en wie deë dat jesjnurk hoeët, vool ’m nuus mieë i.

“Herjodtsakker”, daat heë bij ziech zelve. “Wat kan die auw sjnurke. Dat jieët ’t nog nit bij de Indianere!” Evvel wail heë ziech doch e bies-je zörg maachet, lofet heë bij de oma noa binne. En doa zoog heë d’r wólf i bed ligke.

“Harelesjtere!”, róffet d’r jeëjer. “Wat dees doe bij de oma in d’r puus?!” En jraad wie heë ziech zie jeweer sjnappet um d’r wólf um tse legke, zoog heë d’r dikke boech. „’t Zal doch nit ezoeë zieë dat dat vieë de oma hat ópvreë??”, daat heë en heë menet dat heë winniégstens moeët probere de oma tse redde. Heë laat zie jeweer an zie en mit ing sjier vong heë aa e laoch in d’r boech van d’r sjloffende wólf tse sjnieje. ’t Laoch woar nog nit jans jroeës wie d’r jeëjer ee roeëd kepsje zoog zitse. Heë maachet ’t laoch nog jet jroeëser en

doe sjprong 't Roeëdkepsje oes d'r boech noa boese. "Ach, leve jeëjer", róffet 't kink. "Wat han iech inne floep jehad, doa in deë duustere boech van dat deer!" Effe sjpieëder floepet 't d'r jeëjer um óch de oma leëvend bij d'r wólf oes d'r pansj tse hoale. De oma woar amechtieg, evvel ee of tswai druupsjer milletsien sjpieëder, jong 't óch heur alwerm jet besser.

"Kóm!", róffet 't Roeëdkepsje teëje d'r jeëjer. "Vier duie dat deer e paar sjwoar knauwele in d'r boech, nieëne 'm da tsouw en werpe 'm boese in d'r weier doomit deë verzuuft!" Wie dat is aafjelofe, vertsel iech hei lever nit, den 't is en 't bliet ja ing kingerjesjichte wa? Jiddenfals hauw d'r jeëjer e sjun wólvevel dra uvverjehaode en óngerwiels dat de oma ziech de flesj milletsien burjemeester maachet, bedaat 't Roeëdkepsje ziech dat 't nieëkstens doch besser noa de mam moeët loestere. Dan woar die ieëlend flaich jaaroes nit passeerd.

3 D'r frosjkönnek

Jans lang jeleie leëvet ins inne könnek deë e paar zier sjun döatesj hauw. 't Ee woar nog sjunner wie 't angert. Doch ée woar ezoeë sjun dat zoejaar de zon, die doch al erg vöal jezieë hat, jiddes moal sjtaunet wen zie heur zoog en mit heur zonnesjtroale 't jezich van 't könnekskink verwermet. In de noabersjaf van 't kastieël van d'r könnek, loog inne jroeëse duustere beusj en in deë beusj sjtong ónger ing auw eech ing puts. Doa jong 't könnekskink ummer hin wen 't werm woar, den doa an d'r rank va die puts woar 't da lekker keul. Wen 't ziech verveëlet, sjpieëlet 't ummer mit inne jode bal dem 't dan umhoeëg wórp en da óch werm ópvanget.

't Woar óp inne sjunne zomerdaag dat 't kink werm bij de puts mit d'r bal an 't sjpieële woar. 't Wórp d'r bal umhoeëg, evvel i plaatsj van in heur hank, vool d'r bal óp de eëd en rollet dierek de puts erinner. En die puts woar zoeë erbermlieg deep dat 't erm kink d'r boam nit koeët zieë. Deë sjunne jode bal woar voet! 't Kink vong aa tse kriesje en kriesjet ummer heller. 't Woar mit jing meugliegheet tse trueste. In deë momang hoeët 't ing sjtim die róffet: „Wat is loos mit diech, erm könnekskink. Woarum móts doe zoeë sjreklied hel kriesje? Dieng troane dunt miech ja nog de puts uvverlofe!” Jesjrókke kieket 't meëdsje um ziech hin bis 't óp eemoal inne heslieje dikke jreune kop boave 't wasser in de puts oes zoog kómme. “Iech mós kriesje wail miene sjunne jode bal in de puts jevalle is en iech 'm noen vuur ummer kwiet bin”, antwoadet de könneksdoater. “Kriesj nit langer,

erm kink", zaat d'r frosj. "Iech han flaich ing luezoeng. Evvel wat is 't diech weëd wen iech diech die sjpieëljód tseruk bezörg?". "Dat is ejaal", zaat 't kink. "Wats te mar wils: mieng kleier, miene sjmoek en diamante en zoejaar de kroeeën óp miene kop!".

D'r frosj sjokkelet ins mit ziene heslieje dikke jreune kop en menet: "Dat alles broech iech nit, 't is miech nuus weëd. Wat iech miech wunsj is dats te miech jeer has, mieng vrundin wils zieë en mit miech jees sjpieële. Dat iech neëver diech darf zitse an d'r dusj, va diene jode telder darf èse en oes diene becher darf drinke en dat iech bij diech in bed darf sjloffte. Wens te miech dat versjpriks, zal iech in de puts eraaf joa en diene jode bal noa boave hoale en 'm diech tseruk jeëve". "Iech versjprèch diech alles wats te wils, wens te miech miene bal mar tseruk jieëfs", antwoadet 't meëdsje en keëket 't bauw oes va vräud. Óngerwiels daat 't bij ziech zelve: "Wat wil deë bleude frosj da? Deë kan doch noeëts inne vrunk van inne miensj zieë? Los mar ins jeweëde."

Wie 't könnekskink de wunsje hauw tsouwjezaad an d'r frosj, sjwömmet deë noa d'r boam van de puts, hoalet d'r jode bal eróp en wórp 'm nit vöal sjpieëder mit inne boag óp 't jraas vuur de vus van 't meëdsje. Dat woar vroeë dat 't zie sjpieëljód tseruk zoog, sjnappet ziech d'r bal i-jen heng en maachet ziech oes d'r shtub alsof d'r duvel hinger hem aa zoos. "Waad, waad óp miech!", róffet d'r frosj 'm noa, evvel doa hauw 't kink jing oere hin. Zoeë flot wie 't koeët rennet 't óp heem aa. D'r frosj, deë 'm waal wool mar mit jing meugliegheet koeët bijblieve, sjpróng entäusjd tseruk in 't wasser van de puts.

D'r nieëkste daag 't mörjens, zoos de könneklieje famillieë bijenee an d'r dusj tse èse wie óp eemoal, flatsj-flatsj, inne de marmere trap noa 't kastieël eróp lofet. Boave aakómme kloppet 't óp de vuurduur en róffet: "Prinses-je, vrundin va miech! Iech bin 't! Maach jevelles óp!". 't Prinses-je sjtong óp van d'r dusj en lofet bis bij de duur um tse kieke weë doa ezoeë vrug óp de boed aa woar kómme. Wie 't doa d'r frosj zoog sjtoa, wórp 't de duur flotter tsouw wie dat 't ze ópjemaad hauw en jong tseruk an d'r dusj zitse. D'r könnek, deë zoog dat zieng doater doch tsemlieg ópjereegd woar, vroaget wat loos wuur. "Wat bis te jesjrókke, doater? Has te e jesjpens jezieë?", vroaget d'r könnek bezörgd. "Doa sjteet inne vieze vleddieje frosj bij de duur", antwoadet 't kink en 't vertsellet ziene pap wat bij de puts passeerd woar. Óngerwiels kloppet d'r frosj ing tswaide moal óp de duur. "Maach óp, prinses-je! Bis te verjèse wats te miech versjpraoche has? Maach doch jevelles de duur óp!". „Wats te versjpraoche has, doa móts te diech óch draa haode. Maach 'm mar flot de duur óp", menet d'r könnek.

Wie 't prinses-je de duur ópmaachet vräuet d'r frosj ziech, sjpróng noa binne en loos 't meëdsje nit mieë oes 't oog. Bij d'r dusj aakómme, vroaget d'r frosj 't prinses-je um 'm óp tse heëve en neëver ziech óp inne sjtool tse zetse. 't Kink tswiefelet, mar wie 't d'r blik van d'r könnek zoog wós 't besjeed dat 't moeët doeë wat 't versjpraoche hauw. "Zets miech noen óp d'r dusj en sjuuf die jode teldersje jet kóttter bij, doomit dat vier tsezame doa va kanne èse", zaat d'r kräotsj an 'm. 't Prinses-je dong wat 'm jezaad woeët en 't deersje loos 't ziech jód mónge. 't Prinses-je kroog evver jinne hap aafjesjlikd. 't Woeët 'm sjeët wie 't dat deer va ziene telder zoog èse en 't kink zoog al bouw jraad ezoeë jreun in 't jezich wie ziene bezuk.

Wie d'r frosj veëdieg woar mit èse, menet heë: "Zoeë. Noen bin iech rónk en zat jèse en valle miech bauw de oge tsouw. Iech jeleuf iech mós miech effe legke. Draag miech noa die tsimmersje en lek miech in die bedsje, doamt dat vier kanne sjloff". 't Prinses-je woar jet tsiemperlieg aajelaad en hauw floep um deë vieze vleddieje floetsjieje frosj óp tse pakke. "Don wat diech ópjedrage weëd!", zaat d'r könnek wus. "Inne deë diech in de noeëd jehólpe hat, móts te óp heng drage."

't Prinses-je vong aa tse kriesje en moeët ziech bauw uvverjeëve bij de jedanke dat dat vies vleddieg vel van inne frosj in zie sjun ring prinsessebedsje moeët ligke. Evvel 't dong wat ziene pap 'm ópjedrage hauw en pakket d'r frosj mit tswai vingere óp en draget 'm noa boave, noa zie tsimmersje. Doa wórp 't dat erm deer in zie bed en keëket: "Deh da! Noen kans te diech rèste, doe vieze frosj!". En mit teëjezin laat 't ziech neëver 'm in bed. "Iech wil evvel waal nog e jóddenaatskuus-je", drieve d'r frosj zie jeluk óp d'r sjpits. Noa jans lang tswiefele, den 't moeët bauw kotse bij de jedanke draa, drukket 't meëdsje zieng oge jans hel tsouw en joof 't d'r frosj 't allerklingsste kuus-je dat me ziech kan vuursjtelle.

En wat doe passeret, häu ziech jee miensj kanne idinke. Óp inne sjlaag woar d'r frosj je-enderd in inne jodlieje prins, komplet mit blónde krulle en koarebloa oge, evvel oane wies peëd. Me kan ja óch nit alles han, wa? Wie 't prinses-je e bies-je van d'r sjrek woar bekómme, vertsellet d'r prins hem dat ing vies vliddieje heks hem lang jeleie in inne frosj je-enderd hauw en dat heë vanaaf die tsiet jetswónges woar jeweë um in de puts tse woeëne. Alling d'r koes van ing prinses hauw hem kanne redde.

Ram mui jewoeëde van alle hantier vole 't prinses-je en
ziene frisje liebhaber doe i sjlof. D'r nieëkste daag woeëte
die tswai ópjehold mit ing blinkend antrasietklurieje koetsj
die jetrókke woeët durch ach wiese peëder mit jroeëse vere
óp d'r kop. Tsezame jonge ze noa 't kastieël van d'r prins,
woa ze jee jraas druvver lose wase en dierektémang mitee
trouwete.

En ze leëvete nog lang en jeluklieg.

4 Breursje en Sjwestersje

Breursje noom zie sjwestersje bij de hank en zaat: “Vanaaf dat ós mam doeëd is, hant vier jinne momang jeluk mieë jehad. Van ós sjteefmam krient vier aldaag sjleëg en ze wurpt ós de boed oes. Vier krient alling mar aod broeëd en wasser um tse uvverleëve. Zoejaar d’r hónk van heur hat ’t besser wie ós. Sjreklied! Iech bin ’t jiddenfals zat! Kóm, vier hauwe aaf hei!”.

En zoeë hant ze nit lang jetswiefeld en zunt ze tsezame de wieë welt i jetrókke. D’r janse daag hant ze jelofe: durch velder en weiets en uvver knoebelepader. En wie ’t óp eemoal aavong tse reëne, róffet Sjwestersje: “Noe kiek! Zoejaar d’r Herjod kriesjt mit ós mit!” ’t Oavends koame ze aa in inne duustere beusj. Ze woare mui jetrampeld, vrekete va d’r honger en d’r doeësj en vole kapot wie hónk ónger ing auw eech i sjlof.

Wie ze d’r nieëkste daag wakker woeëte, sjtong de zon al hoeëg an d’r himmel en wermete hön kouw körpere.

Breursje zaat: “Sjwestersje, iech vrek van d’r doeësj. Losse vier óp zuk joa noa ing puts woa vier kanne drinke. Iech meen iech huur hei urjens wasser lofe.”

Heë noom zie sjwestersje bij de hank en tsezame jonge ze óp zuk. Woa ze evvel nit draa jedaad hauwe, woar dat hön sjteefmam ing vies halónketieje heks woar. Die hauw al lang durch dat die tswai aafjehauwe woare en wie me dat va hekse darf verwade, woar die de kinger hingernoa jange en hauw alle putse en beëchs-jer beheksd.

Zoeë passeret 't dat Breursje en Sjwestersje bij ing wel aakoame. Wie Breursje ziech bukket um d'rva tse drinke hoeët Sjwestersje in 't roesje van de beum, ing sjtim die zaat: "Weë hei drinkt, endert ziech in inne tiejer. Weë hei drinkt endert ziech in inne tiejer." Sjwestersje waarsjauwet Breursje. "Drink hei nit, Breursje. Doe zals diech in ee wild deer endere en miech ópèse." Breursje drinket nit en menet 't nog waal vol tse kanne haode, bis bij de nieëkste wel.

Doa aakómme hoeët Sjwestersje werm ing sjtim. "Weë hei drinkt endert ziech in inne wólf. Weë hei drinkt endert ziech in inne wólf." „Breursje!“, róffet Sjwestersje. „Drink hei óch nit. Doe zals diech endere in inne wólf en miech ópèse!“ „Dat is ja wirklieg um krabiensetieg va tse weëde“, róffet Breursje vertswiefelt. "Da waad iech waal werm bis bij de nieëkste wel. Evver, nuus vuur ónjóds, da weëd jedrónke. Iech sjterf van d'r doeësj!“, róffet Breursje mit ing oesjedruegde sjtim.

Wie ze bij de dreide wel aakoame hoeët Sjwestersje ing sjtim die zaat: "Weë hei drinkt endert ziech in e rieë. Weë hei drinkt endert ziech in e rieë." „Ach, Breursje“, róffet Sjwestersje. „Drink hei nit. Doe zals diech endere in e rieë en bij miech voetlofe." Doch 't woar al tse sjpieë. Breursje woar durch de kneie jange, hauw ziech vuuruvver jeboage en wool drinke van 't frisje wasser. Evvel wie de ieësjte drupe zieng lippe bereurete, loog doa ópins e rieëkaof. Sjwestersje moeët erbermlieg kriesje en Breursje, deë noen e rieëkaof woar woeëde, kriesjet al eëve hel mit. "Häusj, mie breursje", zaat Sjwestersje an 'm. "Ziech nit bang, iech zal bij diech blieve. En tsezame lofete de kinger wier d'r beusj i. Wie ze ing janse lang tsiet óngerwèg woare, koame ze aa bij e huusje. 't Meëdsje kieket ins noa binne en zoog dat 't leëg sjtong.